

Nr 288.

Av herr **Albertsson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmänna vägar m. m.

I det principbeslut som fattades av fjolårets riksdag angående statens övertagande av underhållet av allmänna vägar inom riket, samt i det förslag till »Lag om vad iakttagas skall i anledning av kronans övertagande av den allmänna väghållningen på landet» § 6 som föreslås till antagande i Kungl. Maj:ts proposition nr 223 vid årets riksdag, ingår bl. a. en bestämmelse om att vägdistriktens »tillgångar och förpliktelser övertagas av kronan». I § 7 samma lag första stycket förekommer en bestämmelse av innehåll, att därest vägdistrikt »underlåtit att utdebitera vägskatt i den utsträckning, som påkallats av omständigheterna» o. s. v. »må ersättning uttagas genom särskild vägskatt på sätt i 8 § samma lag stadgas».

Konsekvensen av dessa båda bestämmelser är, att därest ett vägdistrikt underlåtit att utdebitera skatt i den utsträckning, som varit nödigt för fullgörandet av väghållningsskyldigheten, skall efterdebitering av skatt kunna ske inom distriktet, men därest motsatsen härtill föreligger, d. v. s. om vägdistriktet under de senaste åren utdebiterat för hög skatt, så att stor kontant behållning förefinnes i kassan vid detta års slut, skall detta belopp i sin helhet övertagas av kronan.

Med erkännandet av det rättvisa i det förstnämnda stadgandet följer ovillkorligen, att bestämmelsen om kronans övertagande av distriktets samtliga tillgångar, oavsett huru dessa tillkommit, icke kan vara med rättvisa och billighet överensstämmande.

Om det kan påvisas, att det överskott, som finnes hos ett vägdistrikt den 31/12 innevarande år eller den dag då kronan skall övertaga alla distriktets tillgångar och förpliktelser, helt eller delvis har sin grund däri, att vägdistriktet de senaste 5 åren utdebiterat högre vägskatt än som varit av förhållandena påkallat, borde rättvisa och billighet bjuda, att åtminstone någon del av dessa belopp stannade inom det distrikt där de uttaxerats. Kan det därjämte påvisas att ifrågavarande vägdistrikt icke på något sätt eftersatt sina skyldigheter vare sig ifråga om byggande av vägar eller dessas permanentning och underhåll måste det kännas i högsta grad otillfredsställande för skattedragarna, att dessa på skatteväg inom distriktet uttagna medel frånhändas den bygd och befolkning varifrån de härröra och för vilkens behov de äro avsedda.

Lämpligt vore om en viss del t. ex. hälften eller en tredjedel av det kontanta överskott, som av vägdistriktet den 31/12 1943 redovisas, avsattes

till en fond, ställd under vederbörande länsstyrelses förvaltning, av vilken anslag kunde beviljas för anläggning, förbättring och underhåll av enskilda vägar inom distriktet. Bidraget skulle kunna anvisas till enskilda vägar såväl inom den rena landsbygden som inom mindre samhällen av municipal natur eller där vägföreningar bildats enligt senast tillkomna lagbestämmelser.

Med stöd av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville besluta sådan ändring och tillägg i här åberopade paragrafer, att Kungl. Maj:t gives rätt att pröva huruvida och till vilket belopp del av vägdistrikts kontanta behållning lämpligen bör avsättas till en fond för ovan angivet ändamål, samt uppdraga åt Kungl. Maj:t att avfatta den härför erforderliga ändringen i lagtexten.

Stockholm i maj 1943.

Eskil Albertsson.
